

EN ANALYSE MED INTEGRATIONSTEORETISK SIGTE AF DET FRANSKE LANDBRUGS POLITISKE ADFÆRD I RELATION TIL DET EUROPÆISKE SAMARBEJDE.

1. Problemet.

Det centrale i den definition af begrebet politisk integration, som den gennemførte analyse tog sit udgangspunkt i, er dels, at den politiske integration opfattes som en proces, hvorved der overføres beslutningsmyndighed til en eller anden form for internationale institutioner, dels som en proces, hvorved nationale politiske aktører føler sig foranlediget til at overføre deres forventninger til og rette deres politiske adfærd mod et nyt centralt punkt.

Det er naturligvis en given ting, at der inden for de europæiske fællesskaber er sket en politisk integration i førstnævnte forstand. Men i hvilket omfang har politiske grupper og aktører i medlemslandene følt sig foranlediget til at overføre deres forventninger til og rette deres adfærd mod det nye europæiske beslutningscenter i Bruxelles?

Dette spørgsmål er for en stor del uafklaret, og den foreliggende analyse satte sig alene for at belyse det på et enkelt felt. Hovedsigtet kan siges at have været en undersøgelse af, i hvilket omfang integrationen af seks vesteuropæiske lande i CEE har medført en transformation af de nationale artikulationssystemer, et problem, som imidlertid alene søgtes belyst i én konkret relation, nemlig til de franske landbrugsorganisationer. Og såfremt en sådan transformation kunne påvises, kunne den da med rimelighed forklæres af en "spill-over"-funktion i selve integrationsprocessen? Eller måtte forklaringen snarere søges i andre dynamiske faktorer i integrationsprocessen eller måske i faktorer, der ude fra virkede ind på processens forløb?

2. Metoden.

Denne analyse samledes om to aspekter af de franske landbrugsorganisationers politiske adfærd. For det første søgte analysen at belyse, hvordan indholdet af organisationernes interesseartikulation i relation til de vesteuropæiske samarbejdsbestræbelser har udviklet sig i perioden. I overensstemmelse med David Eastons systemanalytiske synspunkter foretoges her en sontring mellem krav og tilslutning i interesseartikulationen. Udtrykkene for krav og tilslutning i landbrugsorganisationernes interesseartikulation blev derpå sat i relation til en række sagsområder. Det undersøgtes således, i hvilket omfang organisationernes krav til fransk udenrigspolitik i 1956-57 indebar tilslutning til tanken om en europæisk økonomisk integration, og hvad betingelserne for tilslutning havde været m.h.t. integrationens omfang og intensitet samt m.h.t. inte-

grationstempoet. Et andet hovedproblem i denne del af opgaven var, om de franske landbrugsorganisationer qua økonomiske interesseorganisationer har taget stilling til udformningen af CEE's myndighedsstruktur og grundlæggende procedurenormer, og hvordan deres krav og tilslutning har udviklet sig i denne relation.

Det andet hovedaspekt af de franske landbrugsorganisationers politiske adfærd, som opgaven søgte at belyse, var spørgsmålet om, hvordan og i hvilket omfang organisationerne har tilpasset deres artikulationsstrategi til integrationen inden for CEE, og i tilknytning hertil spørgsmålet om, hvilke konsekvenser integrationen har haft for udviklingen i interesseartikulationens effektivitet.

Idet en interesseorganisations artikulationsstrategi defineres som dens valg og prioritering af de politiske organer, som dens krav rettes imod, af de kanaler, hvorigennem kravene fremføres, og af de midler, hvormed man søger at give kravene vægt i adressatens overvejelser, søgte denne del af opgaven at belyse, i hvilket omfang de franske landbrugsorganisationers artikulationsstrategi efter 1958 indebærer en direkte fremførelse af deres krav for CEE-institutionerne. I det omfang dette ikke var tilfældet, undersøgte det, om kravene i stedet fremføres gennem særlige transnationale kanaler på europæisk plan eller via de traditionelle nationale kanaler, især det nationale regeringsorgan.

3. Resultaterne.

I sin helhed må denne analyse siges at have ført til delvis modstridende konklusioner. På den ene side synes det på grundlag af udviklingen i indholdet af organisationernes interesseartikulation rimeligt at konkludere, at der inden for deres ledelse er en stærk tilslutning til omfanget og intensiteten af den allerede gennemførte økonomiske integration og til de eksisterende europæiske myndighedsstrukturer og grundlæggende procedurenormer, samt at organisationernes krav formentlig i en vist omfang indebærer en tilslutning til en videreførelse af integrationen på begge områder. I denne udvikling i integrationistisk retning, synes "spill-over"-effekten af integrationen at have spillet en vis, men begrænset rolle; specifikke, exogene faktorer som udviklingen i sammensætningen af de franske landbrugsorganisationers ledelse og den økonomiske udvikling inden for fransk landbrug synes at kunne tillægges større vægt i et forsøg på at forklare denne udvikling.

Mens organisationerne således i stigende omfang kan siges at definere deres interesser i relation til CEE-systemet i stedet for i relation til det nationale politiske system, har organisationerne på den anden side kun i meget begrænset omfang været i stand til at gennemføre en tilpasning af deres artikulationsstrategi til de ændrede vilkår, de møder inden for CEE, og bl.a. af denne grund synes der siden 1958 at være sket en reduktion i effektiviteten af de franske landbrugsorganisationers interesseartikulation.